

מי שאחזו פרק שביעי גימין

עג.

עין משפט נר מצוה

לח א מוי פ"ט מהל' גירושין הלכה יח סמג עשין ג טושי"ע א"ע סימן קמה סעי' ז: לח ב מוי פ"ח מהל' זמיה ומתנה הלכה כה סמג עשין פב טושי"ע ח"מ סי' גר סעיף ג: לח ג מוי פ"ט מהלכות גירושין הלכה טו סמג עשין ג טושי"ע א"ע סי' קמה סעיף ד: לח ד ה מוי פ"ט מהל' טושי"ע סס ע"ו: לח ה מוי פ"ט מהל' מירכה הלכה ה סמג לאוין קט טושי"ע ח"מ סי' רכב ע"ג ו' וקט"ו: לח ז מוי פ"ח מהל' גירושין הלכה ג סמג עשין ג טושי"ע א"ע סי' קמה סעי' ג:

מוסף תוספות

א. דתלי תנאיא באם מתי מחולי זה נשכחו נחש. רש"י. ב. לא נתקיים תנאי רש"י. ג. הו"ו גט. ד. מוס' ה"ל. ה. דתלי בעמידה. ו. רש"י. ז. [ד]ענה. ח. מוס' ה"ל. ט. [ד]משמע להו דאם מוס' ה"ל. י. [ד]מון מוס' נכחיות. יא. כהא פליגי תרי לישני דרבא והלכתא כלישנא קמא דרבא. יב. כחולי ומתה כתיב. יג. רש"י. יד. וכ"ש כשלא הוציא שום אונס מן הכלל שאין לפשר דבריו ולומר דאונס דלא שכיח הוא ולא נתכרין לאותו אונס. יט. רש"י. יז. [ד]מיידי בנזן שאמר מעת שאני בעולם. מוס' ה"ל. יח. מדימיית עליה בגמ' ברייתא דראה שניתיה עמו באפילה וכו' דמפרש בה טעמא משום חשש קרושין, דלכאורה משמע דמתני' נמי מההוא חששא הוא. יט. רש"י. יא. [ד]א"כ נשעיה כאומר מעת שאני בעולם, שאין דעתו לאשע' א"ע"פ שאומר מהיום, אלא שעד אהא לפני מוס' ה"ל. כ. כמותו מ' ד"ה לה. ג. דמספקא ליה, הו"ו טעמא דלא תתייחד או לא אלא אם ישן או משום חשש קרושין. מוס' ה"ל. ט. וכו' ה"ל. כ. כמותו מוס' ה"ל. ג. ומוס' למפרע. הו"ו טעמא משום. מוס' ה"ל. ט.

פסקי ר"ד

רבה ורבה לא ס"ל להא דרב הונא גזירה מהא יאמרו יש גט לאחר מיתה. פ"י היבא דיהיב לה גט סתם הו"ו גט וא"ע"פ שמצד שאם אתה אומר שלא יאה גט אלא אם ימות יאמרו יש גט לאחר מיתה ויכשרו א"ע"פ דאמר לה זה גיטך אם מתי ולא ידעו

והא קא משמע לן דהלך ע"ל משענתו. פ"י בשלמא דקמ"ד דהלך ממנו ואם עמד אינו חוזר ניחא דנקט הלך לרבותא א"ע"ג דהלך ממנו כ"כ אומדנא כיון דעמד אינו חוזר אצל למאי דקאמר דהלך לאו ממנו אלא על משענתו אם כן פשיטא דלר"ך אומדנא ולהכי קאמר קמ"ל דהלך על משענתו כו'. **מ"א** שניא רישא ומ"ש סיפא. זירושלמי מפרש טעמא רבה איכא דרישא א"כ לא מת מחולי זה אצל דסיפא אם לא יעמוד קאמר. והרי לא עמד דלא עמד משמע בין ע"י מחולי בין ע"י דבר אחר אצל גמרא שלנו אינו סובר חילוק זה אלא ככולם משמע ליה^א שימות מתוך חולי זה^ב:

א"ר יב"ב רבינא ארביא אם לא אעמוד מחולי זה ונפ"ל ע"י ה"בית. א"ימה מאי פריך ליה רבינא לר"ב מנטה הא אית ליה לר"ב דפרק קמא דכתובות (דף ג:) ללישנא קמא שהוא עיקר דמנוכח דהשולח (לעיל דף נד.) דל"ן טענת אונס דגיטין כדמפרש התם משום נזונות ומשום פרוצות ומאי מהדר ליה ר"ב נמי ואימא מרישא דלינו גט והא סבר ר"ב התם דל"ן טענת אונס דגיטין וא"כ דאונסא דלא שכיחא איירי התם דשכיח אמרינן התם דל"כ"ע אין אונס דמיימי מהא דפסקיה מצר"ל ודמי אונס דשכיח שא"י דהוה ליה לאסוקי לדעתיה ואור"י דאיכא דשגה גוויי אונס דאונס דשכיח לגמרי ל"כ"ע אין אונס ואונס דלא שכיח כלל כגון דשמתין אפילו לר"ב יש אונס אפילו בגיטין דליכא לנמיגא משום נזונות דסברא דאניס כיון דלא שכיח כלל ומשום פרוצות נמי לא גזור רבנן כיון דלא שכיח כלל ופולוגמ"א דל"ן טענת אונס איירי דשכיח ולא שכיח^א ועוד אור"י דאפילו הוה הכא אונס שכיח כי ההוא דכתובות פריך שפיר רבינא דדוקא גבי אס לא דחתי מוס' עד י"ב חדש אמרינן אין טענת אונס דגיטין משום נזונות ומשום פרוצות א"ע"ג דלא אסיק לדעתיה אונס דלא שכיח מ"מ הוה בכלל משמעות לשונו דאס לא דחתי משמע בכל ענין שלא יבא אצל אס מת מחולי זה או לא יעמוד מחולי זה משמע שרונה לומר שאס ימות ע"י מחולי יאה גט אצל אס ימות מחמת דבר דאס איתא דלא אסיק לדעתיה אונס דלא שכיח משום נזונות ופרוצות אין לנו לומר שיהא גט דמי לחוכא ואיטולול דכיון דכלל משמעות לשונו נמי לא הוה נפילת צית או נשית נחש אלא ודאי כל אונס

מסיק לדעתיה וכיון דאסיק לדעתיה דעמו לפוטרה ככל ענין שימות ומתוך חולי זה הוה קאמר ולא מחמת חולי זה^ב ור"ב מהדר ליה דמשושת היא דהא קשיא רישא לסיפא ולא משום סיעתא דנפשיה קאמר: **ל"א** תתייחד עמו אלא בפני עדים. לפי הקונט' ניחא"י דפירש מה היא צלות הימים מילתא דבפני נפשה היא^א אצל צוה גיטין מהיום אס מתי דרישא ל"כ"ע הוה גט משעת נתינה לפיכך אתי שפיר דתלי בגמרא טעמא דמתניתינן דלא תתייחד משום חשש קרושין^ב ולא משום גט ישן שהרי כבר היה גט משעת נתינה אצל לפי ר"מ ור"ח דמפ' דמה היא צלות הימים קאי ארישא אמנהיום אס מתי ואפילו הכי לרבי יהודה הכי היא כלשת איש לכל דצריה ואינה מגורשת עד שעה אחת סמוך למיתה^ב וקשה לר"י דא"כ אמאי תלי טעמא בגמרא משום חשש קרושין כיון דעדיין אינה מגורשת ואור"י דודאי לרבי יהודה הוה טעמא משום גט ישן אצל לרבי יוסי דאמר מגורשת ואינה מגורשת^א ולרבי מאיר דאמר בגמרא דבעילתה תלויה^ב איכא למיחש לקרושין: (טו) לר"ב

דכיון דלא פירש מידי להכי יהיבה ניהלה שיהא גט מעכשיו אם ימות: ומי איכא מידי דמדאורייתא לא הוה גיטא ומשום גזירה שמא יאמרו יש גט לאחר מיתה שרינן אשת איש לעלמא אין מאן דמקדש אדעתא דרבנן מקדש ואפקיעיהו רבנן לקדושין מיניה והלכתא כרבה ורבה והכי אמרינן לקמן בפרקין (ע"ה): אחקין שמואל בגיטא דש"מ אלא מתי לא יאה גט ואם מתי יאה גט ואם לא מתי [לא] יאה גט למימרא שאם יתנו בסתם מיד הו"ו גט: א"י אלעזר משמיה דרב ש"מ שניתק מחולי לחולי מתנתו מתנה: ת"ר הרי זה גיטך מהיום אם מתי מחולי זה ונפל עליו בית או נשכו נחש או אכלו ארי א"י גט פ"י דאונסא דלא שכיח לא שוי אדעתיה לאקנויי עליה דלא לחוי גיטא אם יאנס ואדעתא דהכי לא נאמר ומקנה. והוא גברא דובין ארעא לחבריה קביל עליה כל אונסא דמתיליד לסוף אפיקו בה נהרא. פ"י צוה המלך שיביאו הנזר דרך עליה.

אחזו לקמיה דרבינא א"ל זיל שפי ליה דהא קבילת עלך כל אונסא דמתיליד בה א"ל רב תחליפא לרבינא אונסא דלא שכיח הוה אינגלגל מילתא ומטא לקמיה דרבא אמר להו אונסא דלא שכיח הוה: רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע זבין שושמשי אנורא דנהו מלכא אנורא מלחי למעבריה וקבילו עלייהו כל אונסא דמתיליד ביה לטוף מסתבר נהר מלכא. פ"י נסתם ולא הוה הספנות יכולות לעבור אמרו להו אנורא חמרי ואסקינהו ניהלן דקא קביליתו עלייכו כל אונסא דמתיליד אחו לקמיה דרבא [א"ל] קאקי חוירי משלחי גלימא דאינשי אונסא דלא שכיח הוה והלכתא כר"ב: מתנ' לא תתייחד עמו אלא בפני עדים אפילו עבד אפילו שפחה מופני שלכה גם בשפחה ומה היא באותן הימים

מסנתו מסנה. אס מת מחולי האחר דהא אמרת לאו עמידה היא וגבי גט דמתני' הוה דבעין אומדנא משום דמחולי זה קאמר לה: לא סבירא לכו הא דרב הונא. דהיכא דלא אמר לה אס מתי סבירא להו דאס עמד אינו חוזר: גזירה שמא יאמרו יש גט לאחר מיתה.

והא קמ"ל דהלך על משענתו הוא דבעינן אומדנא א"י אידך אומדנא נמי לא בעינן בשמעת מינה שכיב מרע שניתק מחולי לחולי מתנתו מתנה אין דאמר רבי אלעזר משמיה^ב דרב שכיב מרע שניתק מחולי לחולי מתנתו מתנה רבה ורבה לא סבירא להו הא דרב הונא גזירה שמא יאמרו יש גט לאחר מיתה ומי איכא מידי דמדאורייתא לא הוה גיטא ומי איכא מידי דמאורייתא לעלמא אין^ב כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש ואפקיעיהו רבנן לקדושין מיניה א"ל רבינא לרב אשי תינה דקדיש בכספא קדיש בב"יאה מאי איכא למימר א"ל שווייה רבנן לבעילתו בעילת זנות ת"ר^א וזה גיטך מהיום אם מתי מחולי זה ונפל הבית עליו או הכישו נחש אינו גט אם לא אעמוד מחולי זה ונפל עליו בית או הכישו נחש ה"ו גט מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא דה"ש^א שלחו מתם אכלו ארי אין לנו ההוא גברא דובין ארעא לחבריה קביל עליה כל אונסא דמתיליד לסוף אפיקו בה נהרא אתא לקמיה דרבינא א"ל זיל שפי ליה דהא קבילת עלך כל אונסא דמתיליד א"ל רב אחא בר תחליפא לרבינא אונסא דלא שכיח הוה אינגלגל מילתא ומטא לקמיה דרבא אמר להו אונסא דלא שכיח הוה איתיה רבינא לר"ב אס לא אעמוד מחולי זה ונפל עליו בית או הכישו נחש ה"ו גט אמר ליה ר"ב ואימא מרישא אינו גט א"ל רב אחא מדפתי לרבינא ומשום דקשיא רישא אסיפא לא מותבינן תיובתא מינה אמר ליה אין כיון דקשיא רישא אסיפא לא איתמר בי מדרשא ומשבשתא היא זיל בתר סברא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע זבן שושמשי^ב אגידא דנהר מלכא אנורא מלחי לעבורינהו קבילו עלייהו כל אונסא דמתיליד לסוף איסתבר נהר מלכא אמרו להו אנורא חמרי אפקיעיהו ניהלן דהא קבילתו עלייכו כל אונסא דמתיליד אתו לקמיה דרבא אמר להו קאקי חוירי משלחי גלימי דאינשי אונסא דלא שכיח הוה: **מתנ'** לא תתייחד עמו מפני עדים שפחה חוץ משפחה מפני שלכה גם בה באותן הימים רבי יהודה אומר כאשת

מסיק לדעתיה וכיון דאסיק לדעתיה דעמו לפוטרה ככל ענין שימות ומתוך חולי זה הוה קאמר ולא מחמת חולי זה^ב ור"ב מהדר ליה דמשושת היא דהא קשיא רישא לסיפא ולא משום סיעתא דנפשיה קאמר: **ל"א** תתייחד עמו אלא בפני עדים. לפי הקונט' ניחא"י דפירש מה היא צלות הימים מילתא דבפני נפשה היא^א אצל צוה גיטין מהיום אס מתי דרישא ל"כ"ע הוה גט משעת נתינה לפיכך אתי שפיר דתלי בגמרא טעמא דמתניתינן דלא תתייחד משום חשש קרושין^ב ולא משום גט ישן שהרי כבר היה גט משעת נתינה אצל לפי ר"מ ור"ח דמפ' דמה היא צלות הימים קאי ארישא אמנהיום אס מתי ואפילו הכי לרבי יהודה הכי היא כלשת איש לכל דצריה ואינה מגורשת עד שעה אחת סמוך למיתה^ב וקשה לר"י דא"כ אמאי תלי טעמא בגמרא משום חשש קרושין כיון דעדיין אינה מגורשת ואור"י דודאי לרבי יהודה הוה טעמא משום גט ישן אצל לרבי יוסי דאמר מגורשת ואינה מגורשת^א ולרבי מאיר דאמר בגמרא דבעילתה תלויה^ב איכא למיחש לקרושין: (טו) לר"ב

דכיון דלא פירש מידי להכי יהיבה ניהלה שיהא גט מעכשיו אם ימות: ומי איכא מידי דמדאורייתא לא הוה גיטא ומשום גזירה שמא יאמרו יש גט לאחר מיתה שרינן אשת איש לעלמא אין מאן דמקדש אדעתא דרבנן מקדש ואפקיעיהו רבנן לקדושין מיניה והלכתא כרבה ורבה והכי אמרינן לקמן בפרקין (ע"ה): אחקין שמואל בגיטא דש"מ אלא מתי לא יאה גט ואם מתי יאה גט ואם לא מתי [לא] יאה גט למימרא שאם יתנו בסתם מיד הו"ו גט: א"י אלעזר משמיה דרב ש"מ שניתק מחולי לחולי מתנתו מתנה: ת"ר הרי זה גיטך מהיום אם מתי מחולי זה ונפל עליו בית או נשכו נחש או אכלו ארי א"י גט פ"י דאונסא דלא שכיח לא שוי אדעתיה לאקנויי עליה דלא לחוי גיטא אם יאנס ואדעתא דהכי לא נאמר ומקנה. והוא גברא דובין ארעא לחבריה קביל עליה כל אונסא דמתיליד לסוף אפיקו בה נהרא. פ"י צוה המלך שיביאו הנזר דרך עליה.

אחזו לקמיה דרבינא א"ל זיל שפי ליה דהא קבילת עלך כל אונסא דמתיליד בה א"ל רב תחליפא לרבינא אונסא דלא שכיח הוה אינגלגל מילתא ומטא לקמיה דרבא אמר להו אונסא דלא שכיח הוה: רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע זבין שושמשי אנורא דנהו מלכא אנורא מלחי למעבריה וקבילו עלייהו כל אונסא דמתיליד ביה לטוף מסתבר נהר מלכא. פ"י נסתם ולא הוה הספנות יכולות לעבור אמרו להו אנורא חמרי ואסקינהו ניהלן דקא קביליתו עלייכו כל אונסא דמתיליד אחו לקמיה דרבא [א"ל] קאקי חוירי משלחי גלימא דאינשי אונסא דלא שכיח הוה והלכתא כר"ב: מתנ' לא תתייחד עמו אלא בפני עדים אפילו עבד אפילו שפחה מופני שלכה גם בשפחה ומה היא באותן הימים

א) דפ"ר וצרכי"א איתא דרבא, ולפינו הוא ע"פ הרש"י, (ב) כתובות ג. כ"ב מנ: ימות: (ג) ק. לעיל ל. (ד) מוספתא רפ"ה ע"ג, (ה) [נסהדרין י: וע"י], (ו) [ז"ל אגודה פ"י כמו על כל דבוחו וכן נפי הנהרות. ערך], (ז) כתובות פ"ה, (ח) כתובות פ"ז, (ט) דפ"ר ד"א אמרין, (י) דפ"ר וכו' חוין, (יא) דפ"ר אמו למימר יש גט לאחר מיתה ואתי לאכשורי זה גיטין לאחר מיתה ולא ידעו כיון דלא פריש מידי להכי יהיבנא ניהלה שיהא גט מעכשיו וע"מ שימות: לא הוה גיטא. דהא אדעתא דמיימי יהב לה והא לא מת: אינו גט. דאונסא דלא שכיח הוה ולא מסיק לדעתיה ולא אמר י"א אלא דימות ע"י רש"י לעיל כ"ט: ד"ה מה היא ותוס' ס"ט ד"ה מה היא, (טו) ונפ"ל מוס' כתובות כ: ד"ה ל"א,

לעזי רש"י

אי שקלוש"א. מנוול.

מוסף רש"י

כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש. מולה דעת חכמים, דהא כות משה ששלח קאמר רבנן (ב) כל המקדש אשה על דעת שהנהיגו חכמי ישראל בשלח הוא מקדש, שיהו קיימן קדושין לפי דברי חכמים ויהיו בטלים לפי דברי חכמים על ידי גיטין שהכשירו חכמים (כתובות ג.) ובע"ז וע"ל (ג). ואפקיעיהו רבנן. על ידי גט זה לקדושין מיניה, ושניהו למעט דקדושין מתנה למפרע, להפקר בית דין הקבר (יבמות ג.) כשע"ה גט, כזה אהיהם (כתובות ג.) תיבה. למימר אפקיעיהו דקדושין בכספא. דעלמא גט זה עוקר הקדושין ועשה מעות מתנה מעיקרן (שם ובע"ז יבמות טו) א"י: להפקר בית דין הקבר גבי ממון וכלתי קדשה בגט ובמתב דמא, דלא הוה קדושין (רש"י ב"ב טו). קדיש בב"יאה קד"ל דקדושין (ד) מכ יקא אש אשה ופעלה דלשה מקדשת נמי צביאה (קע"ל ג). מאי איכא למימר. בשלמא על ידי גט כשי א"ע"פ שהקדושין קיימין עד עכשיו, גזירה דמתב הוא אהבט כרתי ומתיר אסורו מנאן ולהבא, אכל זה שזינו על מן הנהו ומהו מששירו מפני דעמו של זה שקדשה על דעת חכמים וצביטה על פי חכמים, כ"כ אהי לנמי שמעיקרן לא יתי קדושין, ותי קדיש צביאה ואתה עוקר קדושין למפרע מה תהא על ציאלה (כתובות ג.) מאי אפקעתא איתא למימ, האי צביאה מאי שיהי רבנן לבעילתו בעילת זנות. כיון דדעתא דרבנן תלה, ורבנן אמרו דכי יבא לה גט י"א מתי שכיב מרע שניתק מחולי לחולי מתנתו מתנה רבה ורבה לא סבירא להו הא דרב הונא גזירה שמא יאמרו יש גט לאחר מיתה.

אפי' על פי עבד אפי' ע"פ בשפחה

אפי' על פי עבד אפי' ע"פ בשפחה (ט) מה היא באותן הימים רבי יהודה אומר כאשת

מפשיטין טלוחת האנשים (כתובות פה.) וע"ש בגליון הש"ס. לא תתייחד עמו אלא בפני עדים. שכי מרע שכיב מרע על אשמו על אשמו מתי יאה גט למפרע ולא חוקק להלכה, לא תתייחד עמו אלא בפני יאה ויהוה ליה גט יתן ונתן הלא אסרין לפטור בגט יתן ולא יתן כל שמתיח עמה מאהר שכתבו לה, וטעמא גזירה שמא יאמרו גיטין קודם שיתן (כתובות כו.) ואפילו על פי עבד. ליה בעבד שיהי עמה (שם.) שלכה גם בה בשפחה. ומשמע כפניה (שם.) מה היא באותן הימים. זה ענין מעכשיו אס מתי מחולי זה הרי זה גט אס מת מחולי זה, מה כל ימי החולי (קע"ל כה.)

אחזו לקמיה דרבינא א"ל זיל שפי ליה דהא קבילת עלך כל אונסא דמתיליד בה א"ל רב תחליפא לרבינא אונסא דלא שכיח הוה אינגלגל מילתא ומטא לקמיה דרבא אמר להו אונסא דלא שכיח הוה: רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע זבין שושמשי אנורא דנהו מלכא אנורא מלחי למעבריה וקבילו עלייהו כל אונסא דמתיליד ביה לטוף מסתבר נהר מלכא. פ"י נסתם ולא הוה הספנות יכולות לעבור אמרו להו אנורא חמרי ואסקינהו ניהלן דקא קביליתו עלייכו כל אונסא דמתיליד אחו לקמיה דרבא [א"ל] קאקי חוירי משלחי גלימא דאינשי אונסא דלא שכיח הוה והלכתא כר"ב: מתנ' לא תתייחד עמו אלא בפני עדים אפילו עבד אפילו שפחה מופני שלכה גם בשפחה ומה היא באותן הימים

לעזי רש"י

אי שקלוש"א. מנוול.

מוסף רש"י

כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש. מולה דעת חכמים, דהא כות משה ששלח קאמר רבנן (ב) כל המקדש אשה על דעת שהנהיגו חכמי ישראל בשלח הוא מקדש, שיהו קיימן קדושין לפי דברי חכמים ויהיו בטלים לפי דברי חכמים על ידי גיטין שהכשירו חכמים (כתובות ג.) ובע"ז וע"ל (ג). ואפקיעיהו רבנן. על ידי גט זה לקדושין מיניה, ושניהו למעט דקדושין מתנה למפרע, להפקר בית דין הקבר (יבמות ג.) כשע"ה גט, כזה אהיהם (כתובות ג.) תיבה. למימר אפקיעיהו דקדושין בכספא. דעלמא גט זה עוקר הקדושין ועשה מעות מתנה מעיקרן (שם ובע"ז יבמות טו) א"י: להפקר בית דין הקבר גבי ממון וכלתי קדשה בגט ובמתב דמא, דלא הוה קדושין (רש"י ב"ב טו). קדיש בב"יאה קד"ל דקדושין (ד) מכ יקא אש אשה ופעלה דלשה מקדשת נמי צביאה (קע"ל ג). מאי איכא למימר. בשלמא על ידי גט כשי א"ע"פ שהקדושין קיימין עד עכשיו, גזירה דמתב הוא אהבט כרתי ומתיר אסורו מנאן ולהבא, אכל זה שזינו על מן הנהו ומהו מששירו מפני דעמו של זה שקדשה על דעת חכמים וצביטה על פי חכמים, כ"כ אהי לנמי שמעיקרן לא יתי קדושין, ותי קדיש צביאה ואתה עוקר קדושין למפרע מה תהא על ציאלה (כתובות ג.) מאי אפקעתא איתא למימ, האי צביאה מאי שיהי רבנן לבעילתו בעילת זנות. כיון דדעתא דרבנן תלה, ורבנן אמרו דכי יבא לה גט י"א מתי שכיב מרע שניתק מחולי לחולי מתנתו מתנה רבה ורבה לא סבירא להו הא דרב הונא גזירה שמא יאמרו יש גט לאחר מיתה.

אפי' על פי עבד אפי' ע"פ בשפחה

אפי' על פי עבד אפי' ע"פ בשפחה (ט) מה היא באותן הימים רבי יהודה אומר כאשת

מפשיטין טלוחת האנשים (כתובות פה.) וע"ש בגליון הש"ס. לא תתייחד עמו אלא בפני עדים. שכי מרע שכיב מרע על אשמו על אשמו מתי יאה גט למפרע ולא חוקק להלכה, לא תתייחד עמו אלא בפני יאה ויהוה ליה גט יתן ונתן הלא אסרין לפטור בגט יתן ולא יתן כל שמתיח עמה מאהר שכתבו לה, וטעמא גזירה שמא יאמרו גיטין קודם שיתן (כתובות כו.) ואפילו על פי עבד. ליה בעבד שיהי עמה (שם.) שלכה גם בה בשפחה. ומשמע כפניה (שם.) מה היא באותן הימים. זה ענין מעכשיו אס מתי מחולי זה הרי זה גט אס מת מחולי זה, מה כל ימי החולי (קע"ל כה.)

